

Dobosi Tivadar ravatalára

2020.12.18. Dömös

„Minden ember saját szemüvegével nézi a világot; s ki tudná meghatározni, ki tart jobb üveget, a vizsgáló-e, vagy az ábrándozó?”

Kölcsey szavai 200 év távolából ma is intenek a tisztánlátásra.

Van-e oly ékes beszéd, mely felér Tivadar barátunk mondatokba foglalt ezerszínű csokraival, van-e oly elme, mely gyorsabb drága Barátunk gondolatainak szárnyalásinál? Tudjuk-e majd egyszer, a hajdan fél szavakból is félreértett gondolatmozaikjait összerakva Őt magát is végre megérteni, lelkét megérinteni?

Dobosi Tivadar ravatalára hív a harang! Mind megrendülve mélyedünk magunkba. A váratlant meg nem értve pillantunk Barátunk lezárt koporsójára. A nyughatatlan lélek korpusza itt pihen, örök nyugalomba zárva!

Tivadar otthon volt gyermekként a Sugovica partján a Bácskában, majd kezdő mérnökként a Kiskunság dűnéin is túl, hol az az áldott nép aranyhomokot túr, nos, ott is otthon volt, ahol megtalálta szerelmes ifjúként kedves feleségét, talán még Marosvásárhelyen túl is, hol az ízes magyart beszélő büszke székely nép *Wass Alberti* szorgalommal száz esztendeje követeli vissza hegyeit... Most pedig a végső állomásként a Duna kanyarulat szépsége, Dömös ad pihenést fáradt testének.

Bajáról indult, hol minden rendes család halászlét főz pénteken, és nyolc tojásos gyufatésztát tesz bele. Tivadar a magával hozott receptet briliáns gondolatokkal fűszerezve gyakran kényeztette saját eredeti főztjével kedves barátait. Csípős humor és paprika, jól megfértek egymás mellett, mindkettőt könnyű volt tőle elfogadni.

A halott test felett elcsendesülünk, s ha felidézzük emlékét, kedves Barátunk lelke e percben gótikus kupolát formálva forr egybe velünk! Gondolatban most már megbocsáthatjuk, hogy sportban néha *kikosaraztál* minket, de nem *dobtál homályt*, amikor - a körülötted levők és nem saját magad örömeire - csaknem negyven éve elindítottad a közutas tenisz tornát.

„*Mert most út-tükör által homályosan látunk*”... mondtad egyszer - idézve kicsit átfórmálva az írást – valami banális félreértésünket ostromozva. Már tisztán látjuk, hogy mily tévedés volt gondolataid lejegyzésének elmulasztása...

Nem voltál nagyratörő, a *munkahelyeden* magát a *munkát* kerested és abban *helyed* találtad. Ezért, aztán egy szép napon szándékaid ellenére, a számlálóra oly magasságába jutottál, a misztériumi játék közben, mely gondolataid szárnyalásához méltó volt! Életutad mérföldkövei lettek az álmatlan éjszakákon megálmodott utak, hidak, megvalósult kapcsolatok, tervek, melyek közül számodra a Koh i Noor gyémánt az esztergomi Mária Valéria-híd lett! És mert a nagy mű olcsóbb lett, mint azt reméltük, a maradék pénzt sem engedted ki a hajdanvolt dicső királyi város határán kívül, Bánom is én hogyan, de áttörtél velünk a hegyen a vitézkosbor tenger ellenére, majd árkon-bokron át az Árok utcában hidat verettél, ezzel új utakra vitted az utazót.

Sajnos, a legutolsó gyöngyszemhez, a Monostori Duna-hídhöz tervezett közös pilonmászást most már nélküled kell abszolválunk, de a piloncsúcson - ha közelebb leszünk Hozzád - ott majd elmormolunk érted közösen egy imát!

Bármily magasságba is jutottál, sosem feledted, hogy a legmagasabb minisztérium egyben a legmagasabb szolgálat is, és olyan mint az út, mely csak akkor jó, sokat érő és hasznos, ha megbízható alapja van! A közúti szolgálat alapját az „útkaparók” jelentik. Tudtad, és tudtad, hogy: ...*„A végeken sokszorosán szolgálni, adni kell”*... A végek megbecsülése vezérelt, mikor felöltötted az *„útkaparó páholyt”* melynek tagjai lehettek mindazok a segédmunkások, technikusok gépkezelők, útkaparók, akiknek több évtizedes szorgos munkában megkérgesedett tenyerébe adattad a miniszteriális nagyságokkal az általad megalapított *Útkaparó díjat*.

Azt is csendes szerénységgel, de örömmel nyugtáztad, mikor a legszebb európai gondolatok közé felsorakozó ötleteid egyikének nyomán - javaslatodat megfogadva – mi hidászok, Clark Ádám Életmű díjat alapítottunk, hogy évente díjazzunk egy jeles, hajlott korú hazai és egy külföldi barátunkat kik példás szakmai munkával mutatják nekünk a helyes utat, hidat építve. Olyan világot álmodtál, ahol természetes volt a szorgos építő munka, még ha oly bonyolult algoritmusok is vezérik. Ahogy írtad Sibalín Matyi barátod és kollégád búcsúztatójára: *„No, összehozunk egy becsületes útgazdálkodást, még olyat, hogy valakinek kátyúznia kelljen”*.

A Duna számodra nem akadály volt, hanem lehetőség! Ahol mi hidakat építettünk, te közben a hidakat lélekben is megépítetted. Talán éppen a *kompon állva komponáltad*, hogy ha majd kész lesz a *HÍD* - akkor és ott először - végre felcsendülhessen a *MŰ, a Psalmus Pontis*... Kétezerben kérésedre kétezer mécsesét úsztattunk le Esztergomból, ám azt nem gondoltuk, hogy a mécses-csillagraj koszorú-vezércsillagát a rátekerget nemzeti szalaggal harmadnapon Bajáról Hosszú István barátod, (Katinka apja) kihalássza a Dunából és visszaküldi neked ezzel az üzenettel: ...*„Tivadar, ez biztosan a tied, ez csak a te ötleted lehet”*...

Ahogy a koszorú lassan elúszik, a koraesti szürkület ködbe fonódva leszáll, gyűjtsuk meg az emlékezés lángjait! Szolgálatban - alázatos; barátságban - hűséges, gondolatokban – szárnyaló, adakozásban – bőkezű... véget nem érve sorolható mind, mi Tivadart idézi!

*„És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.*

*Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.”*

Tivadar! Emléked őrzi ősi fohászt magába rejtve a HÍD lábánál a *Hídoltalmazó Boldogasszony* szobor, melyet az általad felkért kolozsvári születésű Szervátiusz mester szabadított ki a márványtomb százmillió éves fogságából.

***„Szedjétek össze a romokat, s tegyetek belőle mély alapot jövő négy nagyságnak
Csináljátok a béke műveit temérdekké!”***

Barátaim! Itt Dömösön a koraesti órában van kiért és van miért leborulni, hogy itt ne csak egy emlékhely legyen, hanem megtartó emlékezés!